

Шуменска поща

ВЕСТНИКЪ ЗА КУЛТУРА, СТОПАНСТВО И ОБЩЕСТВЕННОСТ

УРЕЖДА КОМИТЕТЪ
Редакторъ: ДИМ РАДЕВЪ
Редакция и администрация
Пл. „ЦР БОРИСЪ“, тел. 140

Излиза:
СРЪДА и СЖБОТА

АБОНАМЕНТЪ:
За год. 80 лв., 6 м. 50 лв. 3 м. 30 лв.
ОБЯВЛЕНИЯ:
Търговски и официални 2 лв. кв. см.

Подг Царския потолок

Отново на работа

Забелязва се една улаха на нашия културен фронтъ Дейците за усилената работа между народа възлизат сж като че ли доста смутени отъ международните събития. Есенния сезонъ е въ разгара си, а мнозина още не смятатъ да разгърнатъ силите си за строителство. Тръбва ли да продължава това? Има ли мѣсто възбуждането отъ културно-просвѣтната работа на активната интелигенция отъ градовете и села?

Ние намираме, че нищо не бива да спира народническата дейностъ. Уплахата е неоснователна. Животътъ иска своето: да му служимъ

съ ентузиазмъ. Народната задача своите ораци и събачи на провъвѣта.

Около читалищата пакъ трѣбва да почне активната дейностъ.

Така, съ активно мирно строителство ще покажемъ желанието си да служимъ най-бързо и най-пълно на народа си.

Време е културно-просвѣтния животъ навсякъде наново да се разгори. Така свободниятъ духове ще изпълнятъ своя пръвъ дългъ къмъ народа.

Пивасъ

Страшните крепости

на линията „Зигфридъ“

Въ 1936 год. французитъ завършиха своята прочута линия „Мажино“. Въ сжщата година германцитъ започнаха строежа на втората прочута укрепена линия „Зигфридъ“. Обаче, едва въ 1938 година Германия можа да хвърли по-вече работници и материали, необходими за изграждане на укрепленията.

Между френската и германската линии има известна разлика въ плановете. „Мажино“ има по-малко укрепени пунктове по-вече бойци, а „Зигфридъ“ е устѣйна съ десетки хиляди малки укрепления. Всѣко отъ тяхъ е построено по начинъ да може да устои срещу най-разрушителния артилерийски огънь.

По цѣлата граница, съ огледъ на стратегическитъ изисквания по линията „Зигфридъ“ сж построени 22,000 укрепени гнѣзда отъ бетонъ и жѣлѣзо въ форма на полукръгли куполи, приличащи на войнишки каски, подъ които сж скрити оръжията.

Погледната отъ самолеть, линията „Зигфридъ“ има изгледъ на романтиченъ пейзажъ.

Стада пасатъ, орачи оратъ, косачи косатъ, а средъ има цѣли крепости съ хиляди оръдия, картечници, бомби, танкове и стотици хиляди войници, разпредѣлени въ хиляди стаманени стѣни. Тѣ сж построени така, че всѣко отдѣление може да действа самостоятелно, даже тогава, когато съседното е заето отъ неприятеля. Въ сжщото време всѣко отдѣление има връзка съ центъра, къмъ който принадлежи. За изграждането на всѣко отдѣление сж били необходими по 200 вагона материали. Общо

линията „Зигфридъ“ е погълнала 6 милиона вагона разни материали.

Освенъ стоманенитъ помѣщения, въ които живѣятъ отбранителнитъ войски, тукъ се намиратъ складове за оръжия и припаси, кухнитъ, ж. п. мрежи, асансьори, електрически централи, водоснабдителни мрежи, отводнителни канали и всички ония удобства за нормалния животъ. Специални инсталации поддържатъ температурата и вкарватъ чистъ въздухъ, като изсмукватъ вреднитъ вещества.

Всички помѣщения могатъ да се затварятъ херметически. Надъ самитъ укрепления сж построени препятствия за танкове.

Тѣ сж жбчати жѣлѣзо — бетонни стѣни, дълбоки ровове, пълни съ вода и широка мрежа бодлива телъ.

Всѣка купола е защитена съ 4 м. жѣлѣзо — бетонни стѣни. Вжрже могатъ да се стрѣлятъ до 1,000 войници. За наводняване на укрепленията и дума неможе да стане даже и при най-големия приливъ на Рейнъ.

Въ най-лошия случай, както твърдятъ немскитъ специалисти, линията „Зигфридъ“ ще може да устои поне една година на най-тежки нападения.

Какво става по свѣта

7 октомврий 1939 г.

Какво каза Хитлеръ?

Вчера Хитлеръ произнесе дългоочакваната си речъ. Отначало той направи прегледъ на международното положение преди войната съ Полша и причинитъ за завладѣването ѝ. После се спрѣ на жертвитъ дадени отъ Германия (10,000 убити, 30,000 ранени и 2—3 хиляди изчезнали) и трофеитъ взети отъ Полша (само пленени надъ 700,000 души).

Декларира, че вече война между Съв. Русия и Германия не ще има. Срещу Франция германцитъ нѣматъ никакви аспирации. Готовъ е да се разбере съ Англия, за да настане миръ въ свѣта. Готовъ е на мирна конференция за разрешаване на останалитъ спорни въпроси включително и колониалнитъ претенции на Германия. Най-после, готовъ е и на разоръжение като се свика една международна конференция.

Въобщо, речъта е поводъ за мирни преговори които се очакватъ да започнатъ.

Какво става между Турция и Русия

Свѣтовниятъ печатъ следи съ интересъ преговоритъ между Съв. Русия и Турция, които още продължаватъ. Спогодбата ще бжде подписана тия дни. Цели се осигуряване мира въ Черно море и Източно Сръдиземно море. Съв. съюзъ ще затвърди интереситъ си въ черно-морския басейнъ.

Балтийскитъ държави ще се нагодятъ

Съветска Русия, следъ като получи значителни предимства отъ Балтийскитъ държави и осигури за себе си брегове въ на Балтийско море и предложило на правителствата на Естония, Литва и Лезония да се нагодятъ къмъ новото положение. До скоро въ тия държави имаше силно движение срещу Съв. съюзъ.

На Бесарабската граница

Ромънското правителство щѣло да даде голѣми права на малцинствата си. СССР е натрупалъ голѣми войскови части на Бесарабската граница. И Ромъния праща нататъкъ много войски и е мобелизиралъ нови четири набора.

Всички сили работятъ за мира

Въ свѣта се надига мощно движение за миръ. За такъвъ вече се чуватъ гласове и отъ Англия, Франция и Съединенитъ Щати.

Предполага се, че мирътъ ще възтържествува следъ предстоящата дипломатическа офанзива.

У насъ

Турски офицери и нашата войска

На 3 октомврий двама турски офицери сж преминали границата, за да поздравятъ войскитъ ни съ двойния празникъ. Посрещнати сж били сърдечно отъ нашитъ военни власти.

П-стъ

Гара Хитринско общинско управление

ОБЯВЛЕНИЕ № 7,217

Гара Хитрино 5 Октомврий 1939 година

На 31 день отъ публикуване настоящето въ в-къ „Шуменска поща“ отъ 8 до 12 часа въ канцеларията на общинското управление ще се произведе публиченъ търгъ съ явно наддаване за продажбата на 36 парцела общински дворни мѣста по плана на село Каменякъ, подробно означени въ описъ къмъ специалнитъ поемни условия

Първоначална цена 1 лв. на квадратенъ метъръ. Залого 10% върху първоначалната цена. Закона за Б. О. П. е задължителенъ. Всички разписки по гербъ и публикация сж за смѣтка на конкурентитъ. Тържнитъ книжа сж на разположение въ общината всѣко време.

ОТЪ ОБЩИНАТА

Дѣло безъ врагове

Има ли дѣло безъ врагове? Мислѣхъ нѣкога, че да. Но отъ днитъ, когато почнахъ да разбирамъ човѣшкитъ отношения, диря, до днесъ не намѣрихъ дѣло безъ малко или много врагове. Отъ ученическитъ дружества въ гимназията, кждето трѣбваше да се „развиваме“, до днешнитъ „единни“ организации, все една сждба: всѣко дѣло извършено отъ едни се отрича, атакува и събаря отъ други.

Когато само идейни различия каратъ хората да се борятъ срещу едно дѣло и да го отричатъ, все още може да се внесе малко чистота въ борбата. Но обикновено много егоистични, чисто материални интереси и непочтени съображения създаватъ враговетъ. И затова тѣ сж много ожесточени, много нападателни и много брутални. И затова не избиратъ сръдствата за борба. Дружества, кооперации, съюзи, сдружения, партии — всички колективи въобще — сж подчинени на тоя законъ и иматъ външни и вътрешни врагове. Първитъ поне честно сж сложили разграничителна линия между себе си и дѣлото и го атакуватъ повече или по-малко идейно и честно. Когато вторитъ сж се вмъкнали вътре въ крепостта, говорятъ и атакуватъ въ името на сжщото „дѣло“, което въ сжщия моментъ спѣватъ или събарятъ. Още по-течална е картината, когато въ борбата се намѣсатъ и хора, които разполагатъ съ власт и я използватъ за тая целъ.

А би трѣбвало не всѣко дѣло да има врагове. Дѣла, които сж създадени отъ идеалисти — творци, дѣла, които развиватъ правилно растатъ и се уголѣмяватъ, дѣла, които носятъ подобрене на поминѣтъ на населението, дѣла, които цѣлятъ обща полза, дѣла, които издигатъ родната материална и духовна култура, дѣла, които подобряватъ и издигатъ престижа на селото, града, държавата — такива дѣла не трѣбва да иматъ врагове

Тѣхната чистота, тѣхната полезност, тѣхното величие трѣбва да заглушатъ чувствата на ревностъ, завистъ, злоба, егоизмъ, да пристѣпятъ враждата, да отнематъ силата на вражеското настроение. Дори дв извършатъ чудото: да го обърнатъ въ открита симпатия, насърчение и въ реална подкрепа.

Ал. М. Герасковъ

Плодородието на майката земя

Не е приказка, а е действителностъ. Отъ единъ декаръ 13,000 лева.

Селянинъ спечелилъ 120,000 лева отъ 15 декара. картофи. По нареждане на м-ръ Багряновъ, тая пролѣтъ на множество селяни бѣха раздадени безплатно холандски картофи „БИНТЕ“ за образуване образцови картофени гнѣзда. Такива картсфи получили и селяни отъ самоковско. Сега тѣ не намиратъ думи да благодарятъ на м-ръ Багряновъ за необикновенното плодородие отъ тия картофи, които Б. З. К. Банка ги купува по 3 лева.

Сръдно единъ декаръ е далъ надъ 3'000 кгр. Приходътъ се движи отъ 9,000 лв. и достига до 13,000 лева отъ декаръ. Единъ селянинъ засѣлъ 15 декари и взелъ 120,000 лева. Такова плодородие не е запомнено въ нашата земя.

Германия е втората

славянска страна

Тя има 29 милиона славянски малцинства

Наистина, твърде чудно звучи фактътъ, че следъ подѣлата на Полша между Съв. Русия и Германия, последната е станала втора славянска държава по население. Сега къмъ Райха, сж присъединени около 20 милиона поляци. Порано е имало къмъ 11 милиона чехи. Така че сега въ Германия има къмъ 29 милиона славянски малцинства отъ цѣлото германско население, което възлиза на 105,000,000 души. Или славянитъ сж 29%.

Полската територия е разпредѣлена така: Германия взема 185,000 кв. клм. съ 20 милиона жители, а С. С. С. Р. — 204,000 кв. клм. съ 16 милиона жители.

Четете в-къ „Шуменска поща“

Литературна страница

№

1

Начални думи

Изкуството играе значителна роля в живота на съвременния човек. Всички въпроси, свързани с него, живо интересуват не само интелигента, но и човека от народа. Особено литературата, като най-значителен и разбран за всички стрък от изкуството, заема почетно място в разноликния ежедневен живот.

За да запълним една нужда на нашите читатели, ние почваме настоящата литературна страница. Нашите по-конкретни и близки задачи могат да се реализират така:

Запознаване на читателя с редица адекватни литературни проблеми, които се налагат на вниманието ни.

Подкрепа дѣлото на младите писатели, които без своя трибуна се чувствуват осамотени и ненавържени.

Подпомагане да се закрепят младото литературно движение в провинцията.

Насочване по правилни народнически пътища всички ония първични творчески сили, които носят в себе си свежо дарование.

Широка дейност за вдъхване в душата на читателя любов към българската литература.

Подпомогнати от нашите добри сътрудници и читатели, ние се надяваме да реализираме тия наши задачи.

Изкуство и живот

Изкуството не е самоцел. То не е празна забава на праздни поети, писатели и художници, предназначено да развлича скукаещи господа и дами, облечени в кадифе и коприна и покрити с искрящи брилянти.

Изкуството е дълбока творческа дейност. Неговите корени са в живия живот.

Писателят и поетът, сж надарени, силни и благородни личности, които чувствуват с цялото си сърце всички дисонанси в сложната гама на живота и повеждат четене по слънчева пътека към същините върхове на истината, любовта и красотата.

Истинският писател не бѣга от живота и природата. Той е добър гражданин и смѣл борец за човѣшки правдини. Той чете, разбира и чувствува великата книга на живота. Той не се затваря като охлюва в черупката си. Той е горд орел, който обзира живота и му сочи път и цел. Той е пророк и вестител на новото. Той вѣчно търси истината и като герой на Анатол Франс, умира с отворени очи за нея.

Творчеството на такъв писател е пропито с нравствено величие и човѣщина. И това е, което му дава дълбочина, цена и безсмъртие.

Толстой, Зола, Анатол Франс, Виктор Хюго и нашия Христо Ботйов, ще живеят вѣчно защото са жарки и мощни думи, заклемиха бѣсилката, подлостта и робството, защото вдъхнаха бодрост в изтерзаните от мизерия сърдца, защото събудиха за борба всички онеправдани, отечени и гонени, защото най-

Задачи на писателя

Характер и праволинейност, това са две необходими условия за всеки писател, който иска да бѣде тачен от своите читатели и да се ползува с популярност.

Свикнали сме да виждаме писателя като съвѣст на народа, като неговъ наставник, учител, който не си поставя за цел да забавлява с своите художествени творби, а да възпитава.

Чрез писателя мислят, разсуждават, живеят и творчествуват милиони. Той трѣбва винаги да остава изразител на всичко онова, което вълнува, интересува, разтърсва неговите съвременници: да предава психиката и менталитета не само на отделния индивид,

но и на отделна епоха; да не пропуска нито едно по-крупно обществено събитие неотбелязан; да се вслушва в желанията и повиците на ония, които творят в живота, които създават всичко необходимо за съществуване. които изграждат общото благосъстояние и общото благополучие на страната, които правят обществото и въху чиито плещи се крепи държавата.

Съ една дума, писателят да не се отчуждава, да не бѣга от живия живот, а да черпи с пълни шепи сюжети от него, ако иска да оправдае напълно своята мисия на възпитател, обществен деец и художествен творец.

Свѣтозарь Ловчиевъ

Литературни недоразумения

Всеки културен човек може да напише нѣкоя статия по литературен въпрос или научен въпрос. Това не значи, обаче, че той непременно трѣбва да я печати в вестници, списания или отделна книга. Преди личното задоволство от това впечатление трѣбва да стои самокритиката, преценката на ценното, ползата дори, която тя ще допринесе на другите. И ако това изискване губи или намалява значението и силата си в обикновени, мирни дни (собствено то никога само не се обезсилва, а това вършат превзети хора), в днешните моменти, на които мнозина не без право

прикачват епитета съдбоносни, издига това правило — единно, силно, непоклонимо

Това, обаче сякаш не се схваща от нѣкои. Започналият отново своя живот литературни вестници се пълнят с статии и бележки, които най-малкото могат да се нарекат литературни недоразумения. Това, което можеше вчера — днес е отречено. И затова нуждата от компетентност се усѣща най-много. Днес нѣма вѣче и не може да има празни словословия, нареждане на думи по обикновен, шаблонен ред. Тѣ никога никому не са принасяли полза. А при сегашните условия започват и да вредят, защото разцепват вниманието, смущават мисълта и намаляват яснотата.

Обществена цена — ето, кое оправдава печатането на каквито и да било трудове. Без нея има само вреда. А за причинителите на последната има санкции.

Д-ръ Ив. Ченчевъ

Книжнина

„Границата“ 13 актуелни живо написани разкази от младия галантни писател Крум Григоровъ. Цена 15 лв. Доставка авторката: с. Петърчъ. Софийско и редакцията на „Шум поща“.

„Огън койго блуждае“ е повест от известната млада писателка Веселина Генюска Герчева. Цена 20 лева. Доставка авторката: ул. „Патриарх Ефтимий“ 44, София.

„Гласове“ сърдечно написани стихове от Методи Цвѣтнелюбовъ. Цена 15 лв. Доставка: авторът, гр. Ловечъ.

Петър Стжповъ

Неочаквана среща

(Глава из романа „Бунтовникът“)

Месец април разтвори прегръдките си и зеленина разлети гората. От полето се излъчваше буйна младост. Въздухът стана чист като спокойно море.

Празничен ден, когато Никола бѣше свободен, скиташе из полето и балкана. Нарамил ловджийската си пушка, той гърмѣше по зайци и пъдпъдци. Виждаха го често да ходи така из околността на града. Скитанията го каляха, опичаха мускулите му, правѣха лицето му загорѣло от вѣтра и слънцето.

ВЪРА

Азъ вѣрвамъ в изващитѣ свѣтли дни, макаръ, че анесъ война предъ насъ бушува и мракъ пълзи надъ тия равнини, де може вѣчно пролѣтъ да царува...

Азъ вѣрвамъ и в разумния човѣкъ тѣй, както вѣрвамъ в слънцето изгрѣло и отъ мира на двадесетия вѣкъ не виждамъ да блести по-свѣтло дѣло.

Азъ вѣрвамъ и в мечтата на Христа: че братята ще си дадатъ ръцетѣ в градина тѣ да претворятъ свѣта, да може вѣчно радостъ тукъ да свѣти.

И нека посрѣдъ грѣмъ, и развалини и въ кръвъ човѣкътъ-звѣрь да се опива, азъ вѣрвамъ силно в бѣдещитѣ дни, въ които нѣма кръвъ да се пролива.

И ако анесъ припада тежъкъ мракъ, той съ утрешния денъ ще се разсѣе и нѣма за свѣта да има врагъ, помъ слънцето лжичѣтѣ разсипа.

И въ него вѣрвамъ моля му се азъ — да види нашитѣ дълбоки рани, да чуе и страдалческиятъ гласъ, понесенъ надъ земята изтерзана...

СИМЕОНЪ МАРИНОВЪ

Истинска литература

Литературата винаги е указвала и указва силно влияние върху душите на хората. И въ зависимост от това, какво тя е издигала като идеали, които сж вдъхновявали човѣцитѣ, сж се явявали и последницѣтѣ от тѣхъ въ ежедневния живот.

Казва се, че литературата е отражение на дадено време и епоха. Това е обикновената фотографическа литература, до като творческата чертае живота и дава насоки въ живота.

Въ по-големата си част, съвременната литература, вмѣсто да внесе нѣщо здраво въ живота, предлага само отрови и убива и безъ това намалява стремежъ за животъ у хората. Вмѣсто да издигне идеали, които да поведатъ човѣцитѣ къмъ свѣтли бѣджини, тя, изнасяйки постоянно криминални романи, мистериозни убийства, отмѣщения и пр. отравя, буквално отравя, душата на читателя.

Мнозина ще кажатъ, че животътъ е такъв днесъ, такава е и литературата. Но азъ мисля, че тя не трѣбва да тика и безъ това плъзгащитѣ се човѣци надолу, а да имъ подаде ръка и да ги изведе нагоре.

И винаги, когато човѣчеството е стигнало крайни предѣли на развала, когато литературата, сама поковарена и изхабена е била безсилна да помогне, сж се явявали велики личности, гениални творци, които сж хвърляли силна свѣтлина върху затъмнения и изгубенъ път, за да го видятъ всички.

Тѣзи велики личности сж носили съ своето слово, независимо въ каква литературна форма, храна за душите, облекчение и разрешение на много жизнени въпроси и импулс и вдъхновение въ живота. Тѣ сж родоначалници на истинската творческа литература, която не фотографира съответната епоха, а пава на сока, начинъ и път въ живота, който ще изведе човѣче.

Есенъ

Есенниятъ денъ се сви за дѣла, като остарѣлъ и рунтавъ отъ едно бездѣлие погнано скиталъ се безъ целъ и нишана

Селянитѣ бавно се прибиратъ нѣщо много, много имъ темня сякашъ тъмнината на баиръ върху тѣхнитѣ плещи лежи.

Какъ ги чакатъ сламенитѣ като майки своитѣ чада, но и тукъ другарски ги пресѣ костеливата ръка гладна.

Тази есенъ е хамбара празенъ нѣма въ къщи ни едно дърво, а пъкъ скоро зимата умряла ще завие като гладенъ вълк.

Селянитѣ бавно се прибиратъ въ погледа имъ свѣти ликъ, като песъ що скоро ще умре есенниятъ денъ се сви за сѣ

Чило Шишмановъ

Бележки и съобщения

Литературната страница ще излиза по възможностъ всѣка сѣбота. Въ нея може да се да отговарятъ на нѣколко въпроса:

1. Да бѣдагъ кратки. Свѣтозарь Ловчиевъ, се съ малко думи да изнесе много мисли. На дълги работи сме въ състояние да даваме отговоръ.

2. Да бѣдагъ ясни. Пишете ми живо и на едната страна на не пишете крайно внимателно и да стилни и правописни грѣшки.

3. Пазете се отъ повторения и претрупаностъ въ изложението.

4. По всички въпроси, които да се да разгледатъ: пишете искрено, у Наблюдавайте вѣрно фактите, а живота, Учете се отъ голѣмитѣ истории.

Не се страхувайте, че сте не вестенъ. На всички талантливи писатели работи ще даваме отговоръ. До колкото ни е възможно, ще даваме оценка за полученитѣ отговори отъ сътрудницѣтѣ си.

Литературната страница ще излиза по възможностъ, на Петър Стжповъ. Всичко, което се отнася за нея; пращайте въ пресъ; Петър Стжповъ, Търговище или до редакцията на вестника „Шум поща“.

Нека се надѣваме, че в миналото е имало своитѣ типични личности, така и в настоящата епоха ги има.

Н. Недѣлчевъ

се изгуби въ леса, като падна, шѣ жално отъ болкитѣ на получената рана.

Въ Разградъ той се срещна единъ денъ. На следния слънчевъ утрю изкачи голѣмъ баиръ и навлѣзе въ гората срѣдъ която се бѣлѣше шесето. Мухи бръмчаха въ въздуха, бръмбари жужукаха плѣщѣщи отъ птици крилѣ, Сичеа горския пуско сложили пушката върху плещитѣ си, Никола яздѣ по се оглеждаше на всички страни за дивечъ. Изведнѣжъ при единъ остъръ клонетъ затрещѣ и нѣмъ глава се мѣна между шуми. Никола насочи пушката си — Хей, кой си ти, бѣзпосита той съ силния си

Поща

Тукъ ще отговаряме на нашитѣ сътрудници. Тия, които желаятъ да иматъ по-изчерпателенъ отговоръ, трѣбва да пращатъ за тая целъ марки.

Хр. Бояджиевъ

Здравият п жтз

Съвременето е наситено с иризми на несигурност и оязщи катастрофи. Скалата човешката култура заплашда рухне. И всрѣдъ това ре отъ развалнущи и обезирени люде, кся е първата дача на онѣзи, които иматъ ссията да ржководятъ нашата алка родина?

реди всички: да се щади българската душа! Нека никой не пзва да я превръща въ дри, чрезъ много шумни и свобразни маршове на „очистне“ и истжплнения на масранъ идеализъм! Който е изванъ да бжде кормчия, изпълни достойно дълга ако ржководи съ хладнотвие, тактъ и вешина. Системично и целесъобразно претитание на духовния нациален елементъ — ето пърта и най-голѣмата за момента дача. Това ще „противопостаи на обвиненията и анатеманията, патентъ на други мена! Споява е, а не руши тво и отрицание!

Вместо да се дѣли сърдцето героичния български народъ, не е ли многократно похвално едно искрено и решително циментирание на цѣлционаленъ материалъ. Защо-безспорната истина е: нѣма може да има дори и лоши българци, правовѣрни и непрѣвѣрни. Има само обяснителересъ, който движи този процесъ на разединение. Съ а речъ, понеже и угре е

ценъ, необходими сж опомняне и по-вече политическа добросъвѣстностъ. На всѣки гражданинъ на българско отечество се вмѣнява въ дългъ, въ този сждбоносенъ за България моментъ, безъ страхъ и колебание да стѣпчи жестокиѣ опити за провеждане Родината презъ крайнитѣ пжтиша и мѣрки на всѣкакво насилие и злополучна диктатура. Убедението отъ ползата, която слѣпий шовинизъмъ може да допринесе на здравата и миролюбива култура, е въобще една безнадеждна експедиция по полюситѣ.

Нищо по-вѣрно отъ това, че нозиятъ денъ ще бжде на несломимата сила на цѣлокупния български народъ, сплотенъ въ надеждитѣ на едно единствено знаме и вдъхновенъ отъ една мисль: за национално израстване, за духовенъ и материаленъ напредѣкъ и въобще за осмисленъ човѣшки животъ, освободенъ отъ срамнитѣ вериги на предразсѣдци и рушителни заблуждения.

Заклчението е, че само съ сцеплението на българската душа ще устоимъ на бурята, която бушува въ океана на поболяли международни отношения и, съ братство между народитѣ, човѣцитѣ ще осжщестоятъ своятъ най-великъ идеалъ, за истински, траенъ справедливъ миръ.

Леонидъ Търпановъ

Силата на словото

ригорий Богословъ казва: рътъ на словото и царетъ оводи и привлича народа; господствува въ народнитѣ рания, царува на пиршествѣ, тържествува въ войскитѣ, жи волята на човѣка, спедъ сърдцето му; съ нежна аскава речъ се смѣгчава кой, дори най-упоритиятъ, щъ тъй като желѣзото ва отъ силата на огъня, — шетъ ми се, че и Амфиоповата на не била нищо друго, о даръ на словото — който мирявалъ камънитѣ, сир. рититѣ и каменни сърдца. даръ уважавамъ, цѣня искрено, утешавамъ съ негово ече, отколкото съ всичкитѣ овизца на свѣта. Той ми е въ всѣгдашния спжтникъ живота.

Звамъ го това, защото на 1939 г. преди да се оти панахида за блажено-налия хиландар ки монахъ ия, нашия владика г. г. въ служба въ църкѣ „Св. Възнесение“, каза за О. Паисия. Въ това владиката направи ревизакво е билъ Българина налото и сега. Напразни въ качествата на Българитѣ тогазъ и сега. Скром-

ния монахъ въ черното расо Паисий е силата и волята на българина. Нег ва повикъ: „Защо се срамувашъ да се казвашъ българинъ и да думашъ...“ е поразително средство за повдигане духа на българина. Този повикъ казва: всички българци да живѣятъ съ едно сърдце и единъ духъ. Защото духътъ, съзнанието къмъ дългъ, сж най-силното оржие, срещу което не може да се седи. Това съзнание на дългъ и разпаленъ духъ отъ скромния монахъ Паисия роди България въ този й видъ Радваме се на своето — гордѣемъ се съ него, но никога не бива да огасва огъня запаленъ въ сърдцата ни отъ о. Паисия. И сега може да има колеба-ния въ нѣкои българци, но като си спомни, завета даденъ ни отъ скромния хиландарецъ да се упоми, и да се въоръжи съ непобедимото оржие — Паисиевъ духъ.

Пожеланието: Духътъ на о. Паисия да бжде заслонъ на всѣка Българска душа; огънятъ запаленъ отъ о. Паисия да сръе и гори въ всѣко българско сърдце, сега по-вече отъ всѣкога при тия мрачни времена — стопли сърдцата на богомолцитѣ, настрои ги по готовностъ на жертви. Млади-

никой не отвърна. Само въ плахо зашумѣха нѣ въ страни. Той се накани дължи, когато внезапно него изкочиха двама съ насочени пушки. —Зай! —заповѣда единътъ. —а толкова бѣше изгонъ, че не свари даже ика Той се свлѣче отъ бѣла като гледаше очудено чаха ма мжже. Загорѣлитѣ ица бѣха обрасли съ иль етина. Едина ноще съ заптийска куртка, подъ висѣха парцалитѣ на потури. Той бѣше го- . Другиятъ имаше на си новъ фесъ, бѣше въ стара аба, обуле нѣмъ ши, а краката си бѣше шумъ въ сж раздрани царвули. а сѣлата стояха прашни, бѣе мрачни. Въ ржцетѣ

си държяха почти нови пушки —Вай, ти ли си, бре? —вне запно трѣпна Никола като се вгледа въ лицето на единъ човѣкъ.

—Ти ли си. —продѣлжи той, —дето преди три години въ Джумая, като те караха турскитѣ заптиета, дадохъ ти вода и хлѣбъ?

—Аха.. Я гледай! Това е онова момче, бе Христо, отъ Джумая, лето ти разпряхахъ, —усмихна се широко единътъ отъ неп знаитѣ.

Тѣ снѣха пушкитѣ си. Никола засия отъ радостъ.

—Гледай ти, гледай ти! —чудше се той. —Каква е тая работа, а?

—Не виждашъ ли? —обясни гологлавия като се хлѣше доволно. — Избѣгахме отъ Русчукския занданъ. Отъ два

Тукъ ще ви разнажамъ за...

Боядисването на Айфеловата кула.

Боядисването на Айфеловата кула, което става презъ всѣки петъ-шестъ години задава голѣми грижи на парижката община. Тази интересна страда, висока 300 метра поглѣща огромно количество боя. За боядисването на цѣлата кула сж нуждни 30,000 кгр. и 40,000 работни часове.

Това представлява единъ доста голѣмъ разходъ, който се взема отъ приходитѣ на парижката радиостанция, която е инсталирана на Айфеловата кула.

Страната съ най стари госиюжици.

Всички смѣтатъ че Англия е страната, кжето има най-много стари госпюжици. Фактъ е, че тѣ твърде често се срещатъ и че думата „мисъ“ се употребява повече отъ „мистрисъ“. Оваче не трѣбва да се мисли, че тамъ има най-малко омжжени жени.

Споредъ последнитѣ статистики се вижда, че въ Англия на 100 жени сколо 53 сж омжжени, когато въ Финландия пропорцията е само 43 на сто Въ Америка и Япония процента на омжженитѣ жени е най-голѣмъ — 61, 62 на сто.

Въ Франция срѣдно се смѣта по 57 на сто, а въ Германия процента е 55.5 на сто.

ПЕЧАТНИЦА

Ш У М Е Н Ъ
приема за печатъ
воѣкакви печатни
произведения

тѣ момчета и момичета отъ училищата са стреснаха като отъ силенъ грѣмъ като имъ каза: Духътъ на о. Паисия винаги да бжде съ васъ. Да бжде единни като духътъ на хиландарския монахъ Паисия Гледахъ на всѣкѣе и всѣкиго, но добре слушахъ словата владиката. Въ кой жадно поглѣщаше онова което се казваше за нашия великанъ о. Паисия.

Именно тукъ видяхъ и почувствувахъ силата на словото.

О Паисий съ своята история е стихия Слаби сме да кажемъ какво е той за българитѣ. Не ни остава друго, освенъ да коленичимъ и отъ сърдце да кажемъ Богъ да го прости и да молимъ никога духътъ му да не ни напуца.

Муций.

ДАЛИЛА

Шуменъ

Защо всички дами и госпоници предпочитатъ Бръсипро - фризьорския салонъ „ДАЛИЛА“?

Защото се работятъ идеални и трайни фризюри, по последнитѣ журналы съ МАША, водна ондоляция

и държи рекордъ за електрическо кждрене съ най-новитѣ изпитани апарати съ масла безъ изгаряне на главитѣ, завити краища на букли до израстване на косата.

Въ КОЗМЕТИЧЕСКИЯ ОТДѢЛЪ се поставятъ специални биологични маски за подмладяване и специална лампа съ ултра къси вълни.

—Боядисване съ безвредни бои на коситѣ. 48 естествени цвѣтове 4 различни марки.

—Въ мъжкиятъ отдѣлъ — приятна обстановка, идеална чистота, леко бръснене на зжболѣкарски столове, течаща вода и водни масажи за вѣчна младостъ. —Вежливи работници.

Съдържателъ: ПЕЧО АТ. АРНАУДОВЪ
ул. „Славянска“, срещу 7 п. полкъ — Шуменъ

Домакини, шивачи и шивачки,

Преди да си купитѣ машина, незабравяйте марката „Кьолеръ“ най-усъвършенствуванни, солидни и ефтини.

Проверете за да се уверите.

Главно представителство за Шуменъ и околията Ил. Николовъ, маг. „БАЛАНСКИ“ ул. Славянска 701 гр. Шуменъ

Троянския майсторъ - грънчаръ

съобщава на почитаемото гражданство отъ града и околията, че за предстоящия сезонъ е изработилъ всѣкакви сждове и пр., които се намиратъ на складъ въ дюкяна срещу Сждебната палата.

Преди да си направите трушнитѣ, посетете депозита за да се увѣрите.

Съ почитание: РАДИ СТОЯНОВЪ
грънчаръ — Шуменъ

дни скитаме тѣдѣва и търсимъ сгода да се прехвърлимъ въ Еленския балканъ. Чухме, че Панайотъ Хитовъ съ четата си билъ въ Ханъ Боазъ.

—Дрехи и хлѣбъ ни трѣбватъ, —пое другиятъ, —затова те спрѣхме.

—Избѣгахте а? —гледаше ги възторжено Никола и въртѣше глава отъ удоволствие. —Ама че сѣ сербезъ! Какъ избѣгахте?

—Тя е дълга разпрания, холамъ! Одушихме пазача, грабнахме тия две пушки и... да е жива баба Тонка, измъкнахме се отъ Русчукъ.

Тримата се отбиха въ една полянка, вързаха коня на Никола и сѣднаха на тревата. Момъкътъ извади отъ торбата си хлѣбъ и сирене.

Като ядѣха, Никола чу тѣ

хната история. За своя старъ познаникъ, който се наричаше Друми, той знаеше, че бѣше хванатъ раненъ въ Сливенския балканъ. Другарѣтъ му — Христо, бѣше отъ четата на капитанъ Никола. И двамата бѣха сждени въ Русчукъ за хайдутството имъ. Имаха още да лежатъ дълги години, а поразбрали отъ заптиетата, че ще ги водятъ въ Деаръ Бекиръ. После разказаха какъ одушили пазача, единътъ взелъ дрехитѣ му, грабналъ отъ една стѣна две пушки и сполучили съ помощта на баба Тонка да избѣгатъ.

—Сега ще гледиме да намѣримъ бай Панайота съ неговитѣ момчета. На зимасъ ще минемъ Дунава. Пролѣтесъ, здраве да е, пакъ ще се върнемъ да биемъ народнитѣ

душмани. Само пари да имъ, че да кувимъ дрехи, пушки и куршуми...

Никола гледаше двамата комити и неможешъ да имъ се нарача. Той слушаше унеенъ тѣхнитѣ преживѣлци и сърдцето му играеше отъ възторгъ.

До залезъ слънце тѣ лежахъ и крикваша. Като повѣя вечерния хладъ, Никола skoчъ.

—Хайде, —каза той, —възми вода до Джумайския канъ.

Бѣше вече икиндия.

Пжтницитѣ предпазливо трѣгнаха по шосето. Никола вървѣше около петнадесетъ крачки напредъ съ кося си шомъ забележеше нѣкого отръсна, засвирваше. Тогава комитѣ се спотайваха въ шубрацитѣ до като пжтѣтъ пакъ се сжсича... Дезгавината вече се

шуменска поща

В-КЪ ЗА КУЛТУРА, СТОПАНСТВО И ОБЩЕСТВЕННОСТЪ

Малката зимна педомърка и борбата с нея

Много сж неприятелитъ които нападат овощнитъ дървчета, които имъ пакостятъ и които често ставатъ причина, тѣ да не даватъ плодъ и дори да изсъхватъ. Отъ тия пакостници особено голѣмо развитие на много мѣста въ страната имаше тая година, Малката зимна педомърка или както се нарича още Малка мразовница.

Плодоветъ и листата на много ябълки, круши и особено череши бидоха изядени отъ нейната гъсеница и така бидоха обезсърчени още единъ пѣтъ маса професионалисти и любители овощари.

Борбата съ Малката педомърка е много лесна, достатъчно е тѣ да се извърши когато и както трѣбва. Моментътъ за тая борба е отъ началото до къмъ 15—20 октомврий. Испусне ли се сега, после тѣ ставатъ мжчна, несигурна и скъпа.

Пеперудата на въпросния овощенъ неприятелъ лѣти отъ октомврий до декемврий. Характерното за нея е това, че мжжката има криле и може да хвърчи, а женската снабдена само съ крилни зачатъци, е принудена да пълзи по стѣблото и клонитъ на овощнитъ и горски дървета, върху кората изъ малкитъ пукнатини и най-вече по пѣпкитъ и на др. удобни мѣста по които, снася своитъ многобройни яйца. Тѣ сж събрани обикновено по много на купчинки, иматъ жълто-оранжевъ цвѣтъ и сж голѣми колкото маково семе. Кждето неприятеля има по-голѣмо разпространение, не е трудно да се забележатъ яйцата по изброенитъ мѣста и да се унищожатъ било чрезъ стѣргало било по другъ подходящъ начинъ. Въмѣсто да става нужда за това, много по лесно би се постигнало запазване на овощнитъ дървчета, ако избобщ можемъ нѣкакъ да попречимъ на женскитъ пеперуди да пропѣлзятъ по дървесното стѣбло и отидатъ въ короната. За цѣлѣта, презъ времето отъ началото до срѣдата на октомврий, значи преди почването на летежа, всички дървета трѣбва да бъдатъ снабдени съ лепливи поясчета. Последнитъ сж поставятъ лесно и бърже. Тѣ сж евтини.

Най-първо се пристѣпва къмъ истрѣгване на старата кора въ онова мѣсто на стѣблото, гдето ще бжде пояса, а той се

поставя обикновено на височина единъ метъръ отъ земята, следъ което стѣблото се припасва съ ивици пергаментова книга ширска около 15—с. м., привързва се плѣтно до стѣблото и се намазва обилно съ гъсенично лепило. Да не се забравя, че ако дърветата иматъ колчета за които сж прикрепени или привързани ще трѣбва и последнитъ да се опашатъ съ единъ слой лепило положено направо върху тѣхъ. Прѣкото намазване на живата дървесна ще се избѣгва защото се носи рискъ да бжде изсушено дървото.

Веднажъ направени поясчетата, работата на овощаря по въпроса е свършена и нему предстои само да следи да не засѣхва лепилото или пѣкъ да не би отъ голѣмо изобилие на пеперуди да се полепятъ толкова много трупове отъ тѣхъ на поясчетата, че да образуватъ мостъ по който безпрепятствено га минаватъ новоприиздашитъ насѣкоми. Необходимо е въ тоя случай веднага да се поставятъ нови поясчета.

Паяситъ се снематъ следъ януарий, февруарий и се изгарятъ. Водими отъ овоя инстинктъ, пеперудитъ като не могатъ да се покачатъ нагоре по стѣблото, снасятъ яйцата си на последното подъ поясчетата, затова тая частъ отъ дървото трѣбва да се облѣе презъ зимата обилно съ карболинеумъ съ което се постига ефикасното ѣ обеззаразяване. Ако при зимното прѣскане се употреби карболинеумъ, естествено срещу други овощни неприятели, то съ това се постигатъ възможно най-добри резултати, защото биватъ убити зародишитъ и на ония малки количества яйца, които по единъ или по другъ пѣтъ пропуснати пеперуди сж успѣли да снесатъ въ короната.

До като всичко е лесно извършимо намирането на лепило си остава мжчна работа. На пазаря се срѣщатъ лепила, но рѣдко. Тѣ сж висококачествени европейски препарати съ твърде високи цени къмъ 50—60 лв. кгр, затова ще се опитаме тукъ да дадемъ нѣкоя рецепта по която всѣки овощаръ да може да си приготви когато пожелае такова лепило.

Въ състава на почти всички лепила взиматъ участие к

Културни новини

Неочаквана среща. днешния ни подписникъ е глава изъ романа „Бунтовникътъ“ отъ П. Стѣповъ. Романътъ е изъ живота на легендарния знамено ецъ на Христо Ботевата чета Никола Симовъ Курто.

Нова пиеса на писателъ отъ провинцията Иорданъ Тодоровъ Ветвиновъ, авторъ на известната поема „Бачо Киро“ е написалъ нова пиеса „Бунтовна пролѣтъ“, която е драматизация на „Бачо Киро“. Пиесата е била представена като премиера на Русенския градски театъръ при много голѣмъ успѣхъ.

23 години отъ смъртта на Димчо Дебеляновъ, се навършиха презъ тоя месецъ.

Закъснѣли признания. У насъ обикновено дѣлата и заслугитъ на виднитъ ни хора се признаватъ далечъ следъ смъртта имъ. Така е съ Захари С ояновъ, Иванъ Вазовъ, така е сега съ пиесата на Яворовъ „Когато грѣмъ удари“. Едва сега тѣ се постави на сцената на Народния театъръ и е направила голѣмо впечатление.

Нашата културна общественостъ ще не се е сѣтила да даде заслужено иѣсто и на двама отъ най-заслужилитъ българи: Пенчо Славейковъ и Ст. Михайловски. Но сигурно и тѣхното време ще дойде.

масло. Поимъ името Оберлано-во лепило въ практиката е известно едно лепило, съ задоволително добри качества, което се приготвява най-лесно. Взематъ се равни количества чамъ-сакъзъ и ленено масло. Чамъ-сакъзъ се ситно стрива и поставенъ въ нѣкой прѣстенъ сѣдъ се стопява на огънь. Къмъ него се прибавя на порции и при постоянно бъркане лененото масло и лепилото е готово за употребление. Неговата гъстота се командва отъ количеството на лененото масло—малко масло гъсто лепило и обратно.

На края е необходимо да се припомнимъ пакъ, че лепливитъ пояси сж поставятъ единствено противъ малката зимна педомърка и отчасти противъ нейната посестрима голѣмата мразовница. Тѣ не сж ефикасни срещу никой другъ свещенъ неприятелъ по това време, затова нека употребилия ги стопанинъ, да не мисли, че е изпълнилъ своя дългъ къмъ овощнитъ дървчета—зимната борба и следващитъ я пролѣтни и лѣтни работи въ тая насока, ще трѣба да се проведатъ съ настойчивостъ и старание, ако искаме да запазимъ плода на овощнитъ дървчета за себе си.

Агр. П. Пѣевъ — Шуменъ

Хроника

Учителското тѣло при Шуменската дѣвическа гимназия изказва голѣма а си благодарностъ за подаренитъ суми за безплатна ученическа трапезария при сѣщата гимназия следъ итѣ гражданъ:

- 1) 300 лв. отъ Жечо Върбевъ, за пометъ на баша му.
- 2) Кирилъ П. Кънчевъ, за едногодишна издрѣжка на една ученичка въ трапезарията.

Просвѣтното дружество—Шуменъ на 8 г. м. недѣля въ 10 часа предъ обѣдъ ще има събрание въ II прогимназия.

Поканватъ се членоветъ на дружеството да присѣствуватъ на събраниято.

Настоящото замѣня отдѣлни покани.

На 31 т. м. изтича срока за ползуване отъ закона за фискалната амнистия, публикуванъ въ държавния вестникъ бр. 73 отъ 1 Априль 1939 год и официално разясненъ съ окръжния въ държавенъ вестникъ бр. 82 и 124 отъ тази г. Който има да плаща данъци или извършилъ нѣкакво нарушение на койтото е фискаленъ законъ, да проучи още отъ сега дали не го засѣга закона

та да не пропусне срокъ 31. т. м.

Справки и разяснения закона може да се получатъ презъ всѣки работенъ денъ отъ данѣчното управление.

Разпоредитѣ на заплата и за общински налози и такси.

Не оставяйте за последенъ денъ.

Благотворително тѣло на пострадали отъ пожаръ ще се празнува на 1 октомврий т. год.

Гроздоберътъ почва отъ 15 т. м. за ската община, Последната даде съответната заплата.

Опрощаването имъ би, лихви на неиздадени отъ разнитъ землевъдци в. бр. 73 отъ 1. IV. 1939 г. и пр. ще се събиратъ на текущия месецъ, ния ж. п. данѣкъ за 1939 до 31 сѣщия месецъ.

Мъртва е снагата на Марийка Жекова отъ Шуменъ ул. „Поксината“ е била за да се лѣкува на 6 т. м., 5:30 часа краятъ.

Дѣчо Боевъ--дърводѣлецъ

Съобщавамъ на своята клиента че отъ 1 того доброволно ликвидирахъ съдружението си съ г. **Антонъ Чолаковъ** отъ Шуменъ и продължавамъ да работя самостоятелно до креватната фабрика „Мебелъ“ и срещу Вълчо Даскаловъ.

Съ почитъ: Дѣчо Боевъ

г. г. Шефове на учрежденията

Преди да дадете каквато и да било работа за нуждитъ на учреждениято В. оферта отъ Ангелъ Николовъ — собственикъ на печ. „ЗОРА“, единственъ печатаръ въ основни познания по графическото изкуство.

преливаше съ нощта, когато момъкътъ дотича запѣхтѣнъ и пошепна:

—Пощата отъ Котелъ за Русчукъ иде. Сигурно я пазятъ за тиетата.

—Хубава сгода да ѣ видимъ смѣтката,—каза Друми, но веднага допълни:

—Не струва, че още утре ще се емнатъ подире ни и я стигнемъ Хайнъ боазъ, я не дѣтъй сега сме рахатъ.

Но пощата мина и никакви заптиета не я придружаваха. Бѣше ясно, че пари не превозваха.

Срѣдъ нощъ приближиха града и се надвесиха надъ панайота.

На бледата месечина Ески-Джумая изгледаше запустѣлъ и мраченъ градъ. Само тукъ таме блещукаха фенеритъ на нѣкои ханища.

Тримата се спустнаха презъ „Чаирлъжа“, минаха въ подножието на „Драката“ и, като слѣзхоха до рѣката, стѣпиха въ „Боазъ“.

Една мисль отъ скоро време се бѣше впила въ горещата глава на Никола: не е ли по-добре да остави всичко и да хване балкана съ комититъ? Но въ къщи имаше стара май-

ка; не бѣше разнистилъ смѣткитъ си съ майстора, пѣкъ и като живѣше въ града, можеше да помага на сиромаситѣ. Сега още не биваше да тръгне по балкана... И реши друго яче да помогне на комитетскитъ хора.

Въ началото на „Боазъ“ той се спрѣ.

—Е, братя,—обърна се къмъ двамата—Моя пѣтъ до тукъ свършва. Ха, вървете си съ здраве! А на бай Панайота Хитовъ носете това!

И той извади отъ пояса си голѣмъ тежъкъ пошъ и го подаде на Друми.

—Знамъ, че не сте тръгнали

да гуляете и да пиете,—продължи той. Тия пари—хиллада и петстотинъ гроша—ще дадете на бай Панайота... за комититѣ. Като отидете въ Влашко, куршуми и пушки да купите... А на войводата много здраве носѣте. Никола Симовъ отъ Джумая провжда тия пари му кажете. Хай съ здраве.

Друми пое тежкия пошъ съ изненада,

—Ами ти...—поиска да каже той нѣщо, но гласътъ му прѣсѣкна.—Да си живѣ, момче!—тупна го той силно по рамото, стисна му ръжката и забърза по пролома. Другарътъ му на

свой редъ хвана Никола и го поведе цѣкаше съ езикъ

—Хемъ като идатъ „Боазъ“, ударете тамъ Тузлука и утѣ

въ „Хайнъ Боазъ“ ви се случи пѣтъ ме забравяйте.

—Добре, добре, гдѣ ви помогна, тѣхъ Никола.

—Добре, добре, браво, —отжогла нината гласътъ

Никола постои после възсѣдна на въ града...